זוהר, פרשת וילך

ספר הזוהר

ספר הזהר, ויקיטקסט, ברישיון CC BY-SA.
geulaquiz.com

דף רפג עמוד א

וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל רבי חזקיה פתח (ישעיהו סג יב) מוליך לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם וגו׳, זכאין אינון ישראל דקב״ה אתרעי בהו ובגין דאתרעי בהו קרא לון בנין

דף רפג עמוד ב

בוכרין קדישין אחין (כביכול) נחת לדיירא עמהון הה״ד (שמות כה ח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ובעא לאתקנא להו כגוונא דלעילא ושארי עלייהו שבעה ענני יקר, שכינתיה אזלא קמייהו, הה״ד (שמות יג כא) ויי׳ הולך לפניהם יומם.

תלת אחין קדישין אזלין בינייהו ומאן אינון, משה אהרן ומרים ובזכותהון יהב לון קב״ה מתנן עלאין. (והא אתמר) כל יומוי דאהרן לא אעדו ענני יקר מישראל. והא אוקמוה (בגין) דאהרן דרועא ימינא דישראל הוה, והיינו דכתיב (במדבר כא א) וישמע הכנעני מלך ערד וגו׳ כי בא ישראל דרך האתרים וגו׳. כבר נש דאזיל בלא דרועא וסמיך גרמיה לכל אתר, וכדין (במדבר כא א) וילחם בישראל וישב ממנו שבי, בגין דהוו בלא דרועא ימינא (ועל דא אצטריכו ישראל למנדר נדר עליה, הה״ד (במדבר כא ב) וידר ישראל נדר לה׳ ויאמר אם נתן תתן וגו׳. ת״ח אהרן דרועא ימינא דגופא הוה ועל דא כתיב (ישעיהו סג יב) מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ומאן איהו אהרן. וילך משה, מאי וילך לאן הלך, אלא וילך כגופא בלא דרועא כד״א (איכה א ו) וילכו בלא כח לפני רודף, דהא מית אהרן דרועא ימינא ובעא לאסתלקא גופא. (כל יומוי דמשה שמשא נהיר בעלמא) כל יומוי דמשה אכלו ישראל לחם מן השמים, כיון דאתא יהושע מה כתיב (יהושע ה יב) וישבות המן ממחרת וגו׳. (יהושע ה יא) ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח, מה בין האי להאי, אלא דא מלעילא ודא לתתא, (מכאן אוליפנא) כל זמנא דמשה אשתכח גופא דשמשא שליט ונהיר לעלמא, כיון דאסתלק משה אתכנש גופא דשמשא ונפיק גופא דסיהרא. כתיב (שמות לג טו) אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה ובמה יודע אפוא וגו׳, הכי אוליפנא כיון דאמר קב״ה למשה (שמות לב לד) הנה מלאכי ילך לפניך. אמר משה ומה קסטיפא דשמשא דיתכניש וידבר סיהרא גופא דסיהרא לא בעינא. (שמות לג טו) אם אין פניך הולכים. גופא דשמשא בעינא ולאו דסיהרא כדין גופא דשמשא אתנהיר ואתעביד משה כגוונא דגופא דשמשא קמייהו דישראל, כיון דאתכניש משה אתכניש שמשא ואתנהיר סיהרא והוה יהושע משתמש לנהורא דסיהרא. ווי להההוא כסופא. (דברים לא ב) ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה וגו׳. היינו דא״ר אלעזר ארבעין שנין נהיר שמשא לון לישראל ואתכניש לסוף ארבעין שנין ונהיר סיהרא, אר״ש ודאי הכי הוא היינו דכתיב (משלי יג כג) ויש נספה בלא משפט, והא אתערו חברייא ואנן נוקים ליה לקרא אבל על מה דאתערו חברייא כלא הוא אצטריך לעלמא לגלאה (ס״א לתועלתא דב״נ) לב״נ דיתכנש עד לא מטון יומוי. ת״ח והא אתמר דכל רוחין דנפקין מלעילא דכר ונוקבא נפקי ומתפרשן. ולזמנין תפוק נשמתא דנוקבא עד לא נפקת דכר דהוא בר זוגה וכל זמנין דדכורא לא מטא זמניה לאזדווגא בהדי נוקביה ואתי אחרא ואתנסיב בהדה כיון דמטא זמנא דהאי לאזדווגא כד אתער צדק בעלמא למפקד על חובי עלמא כניש ליה להאי אחרא דהוה נסיב בהדה ואתי אחרא ונטיל לה. ועל דא קשין זווגין קמי קב״ה וכל דא בגין דסרח דכורא עובדוי ואע״ג דלא סרח כ״כ עובדוי בחטאיה אתכניש בההוא זמנא עד לא מטון יומוי דלא עביד הכי במשפט ועליה כתיב (משלי יג כג) ויש נספה בלא משפט, ואערע ביה דינא דצדק בחובוי, בגין דמטא זמניה דאחרא, ונסיב לה דהא דידיה היא.

א״ל ר״א ואמאי יפריש לון קודשא בריך הוא וייתי אחרא ויהיב ליה. אמר ליה דא הוא תועלתא דבר נש וטיבו דעביד עמיה דלא ימטי (ס״א וחמי) אתתיה בידא אחרא. ות״ח אי האי

דף רפד עמוד א

לא כשרן עובדוי אע״ג דדיליה היא ההיא אתתא לא אהדחי האי אחרא מקמיה. ת״ח שאול מלכא נטל מלכו. (אמאי) בגין דעד לא מטא זמניה דדוד להאי דהא מלכו הוה ודאי דדוד ואתא שאול ונטיל ליה. כיון דמטא זמניה דדוד למירת דליה כדין אתער צדק (מלכותא דלעילא) וכניש ליה לשאול בחובוי ואתדחי מקמי דוד ואתא דוד ונטל דיליה. ואמאי לא אעדי קב״ה לשאול ממלכו ולא ימות אלא טיבו עבד קב״ה עמיה דכניש ליה במלכותא ולא יחמי עבדיה שליט עליה ונטיל מה דהוה דיליה בקדמיתא. כך האי. בג״כ בעי ב״נ למבעי רחמי קמי קב״ה כד אזדווג דלא יתדחי מקמי אחרא כתיב ויאמר יי׳ אלי רב לך אל תוסף דבר אלי וגו׳. והא אוקימנא אמר ליה קב״ה למשה משה תבעי לאחדשא (ס״א לאכחשא) עלמא חמית מן יומך שמשא

פלח לסיהרא. חמית מן יומך דישלוט סיהרא בעוד דשמשא קיימא. אלא הן קרבו ימיך למות קרא את יהושע יתכניש שמשא וישלוט סיהרא ולא עוד אלא אי אנת תיעול לארעא יתכניש סיהרא מקמך ולא ישלוט. ודאי שולטנותא דסיהרא מטא ולא תשלוט בעוד דאנת קיימא בעלמא:

קרא את יהושע וגו'. ומאי קאמר הנך שוכב עם אבותיך וקם העם הזה וגו'. ולא אשכחנא דפקיד קב"ה ליהושע אלא למשה דא"ל למשה כל האי דכתיב ועזבני והפר את בריתי. וחרה אפי בו ביום ההוא. ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם. אי הכי מהו ואצונו אלא קרא אמר הנך שוכב עם אבותיך אמר ליה קב"ה למשה אע"ג דאנת תשכוב עם אבהתך הא אנת קיימא תדיר לאנהרא לסיהרא כמה דשמשא דאע"ג דאתכניש לא אתכניש אלא לאנהרא לסיהרא וכדין אנהיר לסיהרא כד אתכניש ועל דא הנך שוכב לאנהרא ודא הוא ואצונו. וכדין (ס"א אתכשר) אתבשר יהושע לאנהרא ועל דא כתיב הנך שוכב עם אבותיך לאנהרא ליהושע ודא הוא וצו את יהושע וחזקהו. וצו את יהושע כלהו לאנהרא:

כי אתה תבא ולבתר תביא מה בין האי להאי אלא חד תבא לבשרא ליה דייעול לארעא ויתקיים בה וחד תביא לבשרא ליה שלטנותא על ישראל ואתבשר על קיומא דגרמיה ואתבשר על שלטנו דישראל. ר' שמעון פתח מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק וגו' ווי לון לבני נשא לאינון דלא משגחין ולא משתדלין ביקרא דמאריהון ולא מסתכלין בקדושא עלאה לאתקדשא בהאי עלמא למהוי קדישין בעלמא דאתי. מכנף הארץ דא (רצו א קמב) כסותא עלאה קדישא. זמירות שמענו כד"א נותן זמירות בלילה זמירות תושבחן דכנסת ישראל קמי קב"ה בלילה בלילה בזמנא דאיהי אזדמנא (דקב"ה) (ס"א אזדווגא דשכיחא) ושכיחא לשבחא ליה לקב"ה (בלילה בזמנא דאיהי אזווגא) ומשתעשע עם צדיקייא בגנתא דעדן. ואימתי מפלגות ליליא ואילך וכדין זמירות שמענו (בלילה) תושבחן וזמירות כד"א לא תזמור. וכתיב זמיר עריצים יענה אעקרותא מאתרייהו כל אינון תקיפין דהא כד עייל ליליא כמה עריצים גרדיני נימוסין שכיחין בעלמא אזלין ושייטן בעלמא לקטרגא מפלגות ליליא ואילך אתער רוחא חדא ואעקר לכלהו מאתרייהו ואעבר לון דלא ישלטון. זמירות שמענו תושבחן דכנסת ישראל בליליא וכל דא למה צבי לצדיק לאזדווגא בזווגא חדא (לקדושא) דקודשא בריך הוא

דף רפד עמוד ב

ולאתקדשא בקדושה חדא. ואומר רזי לי רזי לי דא הוא רזא עלאה דא הוא רוח קדישא אבל אוי לי על דרא ועל עלמא. בוגדים בגדו דכלהו משקרן ביה. משקרן בהו בגרמייהו ולא די דמשקרן בגרמייהו (ממש) אלא אינון בנין דאולידו מתשקרן בהוא שקרא דלהון ואתשכחו פגימין לעילא ותתא. כיון דאסתכל ישעיהו בהאי כניש לאינון דחלין חטאה ואוליף לון ארח קדישא לאתקדשא בקדושה דמלכא ולאשתכחא בנייהו קדישין. כיון דאתקדשו אלין אינון בנין דאולידו אקרון על שמיה. הה"ד הנה אנכי והילדים אשר נתן לי יי' לאותות ולמופתים בישראל דפרישן משאר עמין. ד"א מכנף הארץ זמירות שמענו בשעתא דעאלו ישראל לארעא וארון קיימא קדישא קמייהו שמעו ישראל דמסטרא חד דארעא תושבחן וחדו וקל מזמרי עלאי דמזמרי בארעא כדין צבי לצדיק תושבחא דמשה הוה בההיא שעתא דבכל אתר דארון הוה שארי בארעא הוו שמעי קלא דאמרי וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל אבל אוי לי דבוגדים בגדו דזמינין ישראל לשקרא בקב"ה ולאתעקרא מארעא זמנא חדא ובגין דאתאחדו בינייהו שקרא דלהון יתעקרון זמנא תניינא עד דישתלים חובייהו בארעא אחרא:

לקוח את ספר התורה הזה וגו'. הא אוקימנא מלי. אלקיכם. אלקין. קל. אלקינו. דאמר ר' אבא אמר ר' יהודה מאי דכתיב כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. אדמת קדש ודאי דהיינו ארץ החיים. אשר אתה עומד עליו. עליו ודאי היינו בקדמיתא וכ"ש לבתר. תאנא אמר ר' יוסי כתיב והיה שם בך לעד לעד ודאי דיסהיד סהדותא. תלתא אינון דקיימו בסהדותא לאסהדא ואלין אינון. באר דיצחק. גורל. ואבנא דשוי יהושע. ודא שירתא סהדותא יתיר מכלא. אמר ר' יצחק אי הכי ארבע אינון. אמר ליה ודאי אבל גורל לא כתיב ביה סהדותא. באר דיצחק מנלן דכתיב בעבור תהיה לי לעדה וגו'. גורל דכתיב על פי הגורל תחלק נחלתו דהוה אמר דא ליהודה ודא לבנימין וכן לכלהו. אבנא דיהושע דכתיב הנה האבן הזאת תהיה בנו לעדה והכא והיה שם בך לעד וכתיב וענתה השירה הזאת לפניו לעד. היא ודאי אסהידת בהו בישראל. תאנא א"ר אלעזר מאי דכתיב וידבר משה וגו'. את דברי השירה הזאת עד תומם. הכא אית לאסתכלא מהו את דברי את השירה הזאת מבעי ליה ומהו עד תומם אלא הכי תאנא ברזא דמתניתין כל אינון מלי דאמר משה כלהו מתגלפי בשמא דקב"ה וכל אינון מלין הוו אתיין וסלקין ונחתין ומתגלפין תמן וכל מלה ומלה הוה אתייא קמי משה לאתגלפא על ידוי וקיימא קמיה. והיינו דכתיב עד תומם. ר' אבא אמר את דברי השירה הזאת שירה הזאת מבעי ליה. מאי קא רמיזא אלא שירתא דקב"ה אמר כד"א שיר השירים אשר לשלמה. מלכא דשלמא כלא דיליה והא אוקימנא מלי (דתניא כתיב) מזמור שיר ליום השבת ממש. שיר דקב"ה אמר (שיר השירים אשר לשלמה שיר דקב"ה אמר. והכא את דברי השירה הזאת. שירה דקב"ה אמר) אלא הכא אית לאסתכלא התם שיר והכא שירה דא דכר

ודא נוקבא. והא תנינן כל נביאי כלהו לגבי משה כקוף בעינייהו דבני נשא ואינון אמרו שיר ומשה אמר שירה. (ומנלן דהאי נוקבא הוא דכתיב וענתה השירה וגו׳) משה הוה ליה למימר שיר ואינון שירה

דף רפה עמוד א

אלא דא היא רזא דמלה משה לגרמיה לא קאמר דא אלא לישראל. א״ל ר״ש לאו הכי אלא משה ודאי מהכא אשתמודע דאיהו בדרגא עלאה יתיר מכלא. משה סליק מתתא לעילא ואינון נחתי מעילא לתתא. הוא סליק מתתא לעילא כמה דתנינן מעלין בקדש ואין מורידין. משה סליק מתתא לעילא דאמר שירה תושבחתא דמטרוניתא דאיהי משכחת למלכא. ומשה בכלא (ס״א במלכא) אתאחד. ואינון נחתי מעילא לתתא דאמרו שיר דהוא שבחא דמשבחא מלכא למטרוניתא ואינון במטרוניתא אתאחדו ועל דא בהאי אשתמודע שבחא דמשה יתיר מכלהו והיינו דכתיב אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי׳. שירתא דמטרוניתא למאן ליי׳ ובג״כ ויכתוב משה את דברי השירה הזאת. וענתה השירה הזאת:

וענתה השירה הזאת. וענו הדברים האלה מבעי ליה אלא רזא דמלה כמה דאוקימנא דכתיב וארץ מתקוממה לו ומשה בכלא אסתכל. ועל דא אמר שירה בגין לאתאחדא מלין באתר דא למהוי עלייהו דינא דכתיב וענתה השירה הזאת לפניו. ולמה דכתיב כי אני ידעתי את יצרו וכתיב כי ידעתי אחרי מותי וגו׳. וכד תעבדו דא מיד וענתה השירה הזאת לפניו לעד. ת״ח כתיב יגלו שמים עונו ולא יתיר אבל וארץ מתקוממה לו. בהאי דינא אתעביד למאן דאתעביד. כתיב וידבר דוד ליי׳ את דברי השירה הזאת. השתא תושבחתא דדוד הוא בגין דאמר שירה מתתא לעילא וזכה להאי דרגא ולא אמר האי שירה אלא בסוף יומוי דהוה בשלימו יתיר מהאי שירה כמה דתנינן אל תאמן בעצמך עד יום מותך. והכא אמאי זכה דוד למימר שירתא מתתא לעילא בסוף יומוי דהוה בנייחא מכל סטרוי דכתיב ביום הציל יי׳ אותו מכף כל אויביו. אר״ש שירתא מעליא מכלא מאי היא. כמה דתנינן ברזא דמתניתין במלין ובעובדא הכי (ס״א הוא) נמי מתתא לעילא ומעילא לתתא ולבתר לכוונא בלבא ולקשרא כלא בחד קשרא. מנלן ממשה. בקדמיתא מתתא לעילא כי שם יי׳ אקרא. מאי אקרא כמה דכתיב ויקרא אל משה דא שכינתא. לבתר הבו גדל לאלקינו דא מלכא עלאה. לבתר נחית בדרגוי מעילא לתתא דכתיב צדיק וישר. לבתר קשיר קשרא דמהימנותא ואמר הוא ודא הוא קשרא לכלא. בג״כ בעי בר נש לסדרא שבחא דמאריה כהאי גוונא בקדמיתא. מתתא לעילא לסלקא יקרא דמאריה לאתר דשקיו דעמיקא דבירא נגיד ונפיק. לבתר (נגיד) לאמשכא מעילא לתתא מההוא שקיו דנחלא לכל דרגא ודרגא עד דרגא בתראה לאמשכא ברכאן לכלא מלעילא לתתא. לבתר בעי לקשרא קשרא בכלא קשרא דמהימנותא ודא הוא ב״נ דאוקיר לשמא דמאריה ליחדא שמא קדישא. ועל דא כתיב כי מכבדי אכבד. כי מכבדי לעלמא דא. אכבד בעלמא דאתי. ובוזי יקלו מאי ובוזי יקלו. דא הוא מאן דלא ידע ליחדא שמא קדישא ולקשרא קשרא דמהימנותא ולאמשכא ברכאן לאתר דאצטריך ולאוקיר שמא דמאריה וכל מאן דלא ידע לאוקיר שמא דמאריה טב ליה דלא אברי. א״ר יהודה ובוזי יקלו מאן דלא ידע לאוקיר למאריה ולא אתכוון באמן דתנינן גדול העונה אמן יותר מן המברך והא אוקימנא קמיה דר״ש דאמר משיך ברכאן ממבועא למלכא וממלכא למטרוניתא (דא כ״י). ובאתוון גליפין דרבי אלעזר מאלף למ״ם וממ״ם לנו״ן. כיון דמטו ברכאן לנון מתמן נגדין

דף רפה עמוד ב

ונפקין ברכאן לעלאי ותתאי ומתפשטי בכלא. וקלא נפיק אתשקיו משקיותא דברכן דאפיק פלניא עבדא דמלכא קדישא. וכד ישראל לתתא משמרין לאתבא אמן לכוונא לבייהו כמה דאצטריך כמה פתחין דברכאן פתיחן ליה לעילא כמה טבאן משתכחין בכלהו עלמין כמה חדו בכלא מאי אגר להו לישראל דגרמין האי אגר להו בעלמא דין ובעלמא דאתי. בעלמא דין בשעתא דעאקין להו (לישראל) ומצלן צלותא קמי מאריהון קלא מכרזא בכלהו עלמין פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים אל תקרי אמונים אלא אמנים. פתחו שערים כמה דישראל פתחין להו תרעין דברכאן כך השתא פתחו שערים ותתקבל צלותהון מאינון דעאקין להו. האי בעלמא דין. בעלמא דאתי מאי אגרייהו דכד יפוק ב״נ מהאי עלמא דהוה שומר לאתבא אמן. מאי שומר כלומר נטיר ההיא ברכה דאמר ההוא דמברך ומחכה ליה לאתבא אמן. כמה דאצטריך. נשמתיה סלקא ומכרזי קמיה פתחו שערים קמיה כמה דאיהו הוה פתח תרעין כל יומא כד הוה שומר אמונים. א״ר יוסי א״ר יהודה מאי אמן. א״ר אבא הא אוקמוה כלא אמן אקרי מבועא דההוא נחלא דנגיד אמן אקרי דכתיב ואהיה אצלו אמון אל תקרי אמון אלא אמן קיומא דכלהו ההוא נחלא (ס״א טלא) דנגיד ונפיק אמן אקרי דתניא מן העולם ועד העולם עולם דלעילא עולם דלתתא אוף הכא אמן ואמן אמן דלעילא אמן דלתתא אמן קיומא דכלהו והא אוקימנא אמן באינון אתוון. ר״ש אמר אלף עמיקא דבירא דכל ברכאן מתמן נבעין ונפקין ומשתכחין מ״ם פתוחה נהרא דנגיד ונפיק ואקרי מ״ם והוא רזא דתנינן מ״ם פתוחה מ״ם סתומה כמה דאוקימנא

לסרבה המשרה נון פשוטה כללא דתרין נונין נון כפופה כללא דאת וא״ו כללא דנון כפופה (ס״א פשוטה) (ס״א מם פתוחה כללא דתרין נונין נון פשוטה נון כפופה. נון פשוטה כללא דאת וא״ו) בג״כ כלא אקרי נון ואו נון וברזא דמתניתא הכי תאנא ו׳ דכר ן׳ פשוטה כללא דדכר ונוקבא. נון כפופה בכללא דפשוטה היא. ובספרא דרב המנונא סבא מם דהכא היא נוטריקון מל״ך והיינו אמן ואמ״ן נוטריקון א״ל מ״לך נ״אמן כללא דכלא ושפיר הוא והא אתמר. תאנא כל מאן דשמא ברכה מההוא דמברך ולא אתכוון באמן עליה נאמר ובוזי יקלו כד״א לכם הכהנים בוזי שמי מאי עונשיה כמה דלא פתח ברכאן לעילא כך לא פתחין ליה ולא עוד אלא כד נפיק מהאי עלמא מכריזי קמיה ואמרי טרוקו גלי קמיה דפלנייא ולא ליעול ולא תקבלון ליה ווי ליה ווי לנשמתיה. תאנא חייבי דגיהנם כלהו סלקי במדורין ידיעין וכמה פתחין אית ליה לגיהנם וכלהו פתחין לקבל פתחין דגן עדן ובשעתא דאפקי לאינון חייביא דקבילו עונשייהו אינון פתחי פתיחין ושויין (ס״א ושאבין) לון לבר. וכלהו פתחין בשמהן אקרון לקבליהון דפתחין דגן עדן וכל פתחא ופתחא אקרי שמא לקבלי ההוא פתחא דגיהנם ואשתמודען פתחין לקבליהון פתחין אינון פתחין דג״ע. בגיהנם אית מדורא בתראה תתאה דכלהו. וההוא מדורא הוי מדורא על מדורא ואקרי ארץ עיפתה מה עיפתה כד״א רבוע יהיה כפול ומתרגמינן מרובע יהיה עיף אוף הכא עיפתה כלומר כפולה וההוא אקרי שאול תחתית שאול הוא מדורא חד. תחתית הוא מדורא תתאה ובג״כ אקרי ארץ עיפתה תחתית ואקרי אבדון. וע״ד כתיב שאול ואבדון כולהו מדורין לא אכפלו וכלהו לא עייפין בר מהאי. ותאנא מאן דנחית לאבדון

דף רפו עמוד א

דאקרי תחתית לא סליק לעלמין וההוא אקרי גבר דאשתצי ואתאביד מכלהו עלמין. ותאנא להההוא אתר נחתין להנהו גברי דמבזי לאתבא אמן ועל אמן סגיאין דאתאבידו מניה דלא חשיב להו דיינין ליה בגיהנם ונחתין ליה בההוא מדורא תתאה דלית בה פתחא ואתאביד ולא סליק מניה לעלמין. וע״ד כתיב כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה. ולא והא כתיב מבטן שאול שועתי שמעת וגו׳. וכתיב מוריד שאול ויעל אלא הכא שאול התם תחתית. ואוקימנא הא דאהדר ביה הא דלא אהדר ביה. א״ר יוסי מאי דכתיב כי שתים רעות עשה עמי אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות וגו׳. אותי עזבו מקור מים חיים דא הוא דלא בעי לקדשא שמא דקב״ה באמן. מאי עונשיה. כתיב לחצוב להם בארות נשברים דנחתין לגיהנם דרגא בתר דרגא עד דנחתין לאבדון דאקרי תחתית. ואי איהו קדיש שמא דקב״ה לכוונא באמן כדקא יאות סליק דרגא בתר דרגא לאתעדנא מההוא עלמא דאתי דנגיד תדיר ולא פסיק הה״ד אמונים נוצר יי׳ ומשלם על יתר עושה גאוה. תאנא שירה משיך ברכאן מעילא לתתא עד דישתכחון ברכאן בכלהו עלמין. (א״ר יוסי זמינין אינון ישראל למימר שירתא שלימתא שירה דכליל כל שאר שירין הה״ד ואמרתם ביום ההוא הודו ליי׳ קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו) א״ר אלעזר זמינין אינון ישראל למימר שירתא מתתא לעילא ומעילא לתתא ולקשרא קשרא דמהימנותא דכתיב אז ישיר ישראל את השירה הזאת אז שר לא נאמר אלא אז ישיר וכן כלהו כהאי גוונא. את השירה הזאת מתתא לעילא. עלי באר ענו לה. עלי באר כלומר סק לאתריך לאתאחדא בבעליך דא הוא מתתא לעילא ולבתר מעילא לתתא (דהא עד השתא בגלותא אשתכחת עמנא) באר חפרוה שרים דאולידו לה אבא ואימא (לעילא). כרוה נדיבי העם. אלין אבהן דאקרון נדיבי עמים. כרוה אתר לאזדווגא בה מלכא בברכן. ובמה הוא זווגא. במחוקק דא יסוד. במשענותם דא נצח והוד מעילא לתתא. וממדבר מתנה. וממתנה נחליאל ומנחליאל במות הא קשורא שלימא קשורא דמהימנותא קשורא קיימא דכלא ביה. א״ר יוסי זמינין ישראל למימר שירתא שלימתא שירתא דכליל כל שאר שירין הה״ד ואמרתם ביום ההוא הודו לה׳ קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו בהוא זמנא כתיב והיה יי׳ למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי׳ אחד ושמו אחד. וכתיב אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה. אז יאמרו בגוים הגדיל יי׳ לעשות עם אלה. בילא״ו יילא״ר: